

Prvo što me je Sana pitala, kada smo se sreli u subotu ujutro u Beranama, bilo je zašto, uopšte, želim da penjem greben Prestola. Smjer je svima poznat, ima reputaciju osiguranog maltretiranja u travi i krušljivoj stijeni, 700m visine, Bog zna koliko metara dužine, silaz od dva dana jahanja i vjerovatno baldisanje od zeđi/vrućine/kiše/hladnoće ili sta već bude na jelovniku dotičnog dana. Poslednjih nekoliko naveza koje su se ovim poslom bavile (i to u vremenskom intervalu od polovine devedesetih naovamo), priču o ovom usponu obično pominju u kontekstu „... a kad smo mi ono na..b.li u Prestolu...“. Dakle, Sanino pitanje je bilo prilično na mjestu.

Sad, da li je to slučaj i sa odgovorom, prosudite sami. „... Znaš, možda Kim Basinger očajno kuva, sluša katastrofa muziku, troši gomilu para na budalaštine, druži se sa ekipom totalnih dijabola, histeriše i svađa se oko svake gluposti, (sada dodati negativnu osobinu po izboru, bez ograničenja u broju), ali nešto ostaje nepromjenjivo. Izgleda toliko dobro da ne možeš, a da ne poželiš da budeš s njom. Isto ti je i sa grebenom Prestola“. O ukusima se ne raspravlja, tako da svako umjesto gdje Basinger može da zamisli koga god smatra za ultra-turbo-sega-mega sexy. I svaki put će dobiti razlog zašto neko želi da penje greben Prestola. Kada ga pogledaš sa Volušnice, iz doline Grbaje, Donjeg kotla ili Sjevernog vrha, ne možeš a da ne osjetiš želju da nešto imaš sa njim. Kao kad gledaš neku neviđeno zgodnu djevojku, znaš da bi želio da imaš nešto sa njom, pitanje je samo mozga/kukavičluka/okolnosti da li ćeš ili ne to i pokušati.

Siške, Sana i ja smo tokom jedne subote i nedelje u avgustu tekućeg Ljeta Gospodnjeg popeli dotični smjer. Iz doline smo krenuli oko 4. posle podne, došli u Donji kotao, zaključili da „kiša neće još“ i ušli u smjer. Popeli smo prve cugove u strmim travama i napravili bivak negdje posle 150m visine. Pravljenje bivaka, klopa, z.....cija, spavanje, pogled na svijetla u dolini i strah da li će kiša konačno da padne – NEPROCJENJIVO!!!!!! Jbg, kad prognoza kaže da 'oće, oblaci se navuku, a tebi u glavi pun gepek bolida koji su iz sličnih razloga dobro napunili gaće, teško da možeš ostati mrtav-'ladan. Na sreću, kiša je samo malo zarominjala, tek da potpuno ne zaboravimo gdje smo. Ujutro smo ustali tek oko 6 (iako smo navili sat za 5 i nešto), natenane doručkovali i krenuli gore. Penjali smo u blokovima, težine nisu prelazile V, a koliko je cugova bilo do vrha, to bi bio problem i onoj Ajnštajnovoj ženi da izračuna. Kako god, na Južni vrh smo stigli oko 4 posle podne. Odatle smo za nešto jače od dva sata stigli na Sjeverni vrh, a mrak nas je uhvatio negdje u šumi na silazu kroz Krošnjju. Malo smo odmorili uz vatru ispred doma, otišli na ritualni burek u Gusinje, potrпали se u kola i pravac-Beograd. Usput je auto crkao, mi ga malo gurali i puno psovali, ali to je neka druga priča.

Elem, Kim Basinger stvarno loše kuva, ali ko ima para da se zabavlja sa njom, može da jede i u restoranu. To jest, stijena se negdje raspada, a negdje i krusljiva, ali to zna svako ko je ikada penjao u Prokletijama (onaj dio o parama). Drugo, ni muzički ukus joj nije neki, ovaj, ima trave kol'ko 'oćeš, mada kad se navikneš, shvatiš da to i nije neki problem – drži sasvim dobro.

Treće, jeste da je ni MMF ne bi potkripio, ali koliko para toliko i muzike. U prevodu na srpski, penjnje TRAJE ljetnji dan do podne, pa onda još toliko, tek da shvatiš da je vrh ihahaj daleko od početka silaza. Do njega (Sjeverni vrh) tek treba uživati (kako li ovo perverzno zvuči) u kilometar grebena koji a) traje, b) dušu je dao da na njemu nastradaš, c) ti si u dobrom psiho-fizičkom stanju za varijantu pod b).

Sve ovo stoji, ali stoji i da ovi razlozi nijednog pravog frajera ne bi spriječili da „muva“ Kim Basinger. Isto važi i za greben Prestola, čak i sa tom olakšicom da ne moraš da budeš frajer uopšte. Doduše, ako ti manjak kulinarskih sposobnosti, pogrešna muzika i kuku-majko-mila šoping navike predstavljaju eliminatorne osobine prilikom izbora cice kojoj hoćeš da se udvaraš, onda je to to. Što bi rekao naš narod, LKDS.

A Sana i Siške.... Ako stvarno odu za tu Australiju, ja ću da pop.z..im. Toliko su dobri, opušteni i pozitivni da bi u njihovom društvu i kenguri skakali bar po dva metra dalje. Shvatam ja da bi to njima (kengurima) bilo super, ali baš me briga. Oni (Sana i Siške, ne kenguri) su učinili da tog vikenda sve izgleda tako lako, da kad sad razmišljam o pomenutom penjanju, imam utisak da se priča ne odnosi na mjesto radnje niza junačkih penjačkih priča. Kako sad da mi neko vjeruje da sam penjao greben Prestola kad mi je najteži momenat bilo guranje kola negdje između Kragujevca i Mladenovca?